

Modlíte se, aby
to skončilo, ale víte,
že se to nestane.

PRO SVĚT

Graham Masterton

MRTVÍ

HOST

PRO SVĚT MRTVÍ

Graham Masterton

PRO SVĚT

Graham Masterton

MRTVÍ

Brno 2019

Living Death

Copyright © Graham Masterton, 2016

Translation © Radka Klimičková, 2019

Czech edition © Host — vydavatelství, s. r. o., 2019
(elektronické vydání)

ISBN 978-80-7577-940-3 (Formát PDF)

ISBN 978-80-7577-941-0 (Formát ePub)

ISBN 978-80-7577-942-7 (Formát MobiPocket)

S láskou Katharine Walmsleyové

Gach madadh air á mhadadh choimheach.

Každý pes útočí na cizího psa.

Irské přísloví

Hledali někoho přesně jako ona. Bylo jim to jasné, hned jak se ve svých krátkých černých šatech a špičatých černých kotníčkových botách, s červenými očními stíny a vlasy obarvenými na svítivě zelenou vypotácela z klubu Eclipse.

Bylo skoro půl třetí ráno. Notně opilá dívka vypadala, že je tu sama. Začala se přehrabovat v oranžové jutové tašce s našitým obrázkem šklebící se dýně, až se jí nakonec podařilo vylovit mobilní telefon.

Ti dva se na druhé straně Oliver Plunkett Street opírali o svůj lesklý černý opel a pokuřovali. Nepřešli silnici okamžitě. Místo toho dívku sledovali, jak se mračí na displej telefonu, ťuká do něj svými trpytivě zelenými nehty a tiše kleje, protože se jí nedaří zaostřit na spuštěnou aplikaci. Celou tu dobu vrávorala na vysokých podpatcích, snažila se udržet rovnováhu a opakovaně si nahazovala neustále sklouzávající tašku zpátky na rameno.

Milo se podíval na Garreta a povytáhl jedno obočí. Oba muži byli oblečení do úzkých černých kabátů a bílých košil s kravatou. Milo byl malý a podsaditý, měl šedé vlasy ostříhané na ježka a tváře poseté akné. Garret byl vyšší, nad čelem mu vlála černá ofina, která vypadala jako zlomené havraní křídlo, a měl propadlé tváře a nad rty tenký černý knírek, kterému se v Corku říkalo „žíznivé obočí“.

„Tak co myslíš, Gare?“ zeptal se Milo.

Garret odcvrnkl nedopalek cigarety na silnici. „Ještě moment počkáme, víš co. Jenom pro případ, že se chytla se svým přítelem, kterej za chvilku vyleze ven, aby ji odprosil.“

Z klubu vyklopýtal ještě šest nebo sedm lidí, kteří se postrkovali a u toho se smáli a kleli. Jeden mladý muž měl obličej natřený bílou barvou jako upír a z koutků úst mu kapala krev vyvedená červenou rtěnkou. Další měl na vršku hlavy zvednutou masku z hororové série *Vřískot*. Dvě sestry s rezavými vlasy byly v průsvitných zelených šatech převlečené za čarodějnice a hubená tmavovlasá dívka na sobě měla potrháný bílý plášť jako bánšička.

Jeden z mladíků vykřikl: „Tak kam jdeme teď, kámo? Je ještě sakra brzo na to, abysme to zabalili, a já mám navíc chuť na další pivko.“

„Já ti nevím, chlape,“ odvětil jeden z jeho kamarádů. „Kdybys si tak nedal to kari. Mám takovej pocit, že bych mohl hodit parádní šavli.“

„No, tak ne že ji hodíš na mě. Tydle džíny jsou fungl nový.“

Milo a Garret čekali, ale z klubu nevyšel nikdo další, kdo by se po dívce v černých šatech sháněl. Dál něco ťukala do telefonu a po další minutě nebo dvou bylo zřejmé, že se jí podařilo odeslat textovou zprávu. Hodila telefon zpátky do tašky a postavila se před vchod do obchodu s nábytkem hned vedle klubu. Rukama se přidržovala černé kovové mříže, aby udržela rovnováhu, a zjevně tam na někoho čekala.

Milo se podíval doleva a ujistil se, že nepřijíždí žádné auto. Potom s rukama v kapsách přešel ulici a přistoupil k dívce. „Všechno v pohodě, slečno?“

„Jo, jsem v pohodě,“ odvětila, aniž se na něj podívala.

„OK. Všimnul jsem si, že tu stojíš, tak jsem si říkal, jestli bys nechtěla hodit domů.“

„Ne, v klidu. Právě jsem si zavolala Hailo.“

Milo zvedl jedno obočí. „Tak jo, krásko. Super. Jenom jsem se chtěl ujistit, že jseš v pohodě. Vypadá to, že máš za sebou pořádněj večírek.“

„Ani ne.“ Dívka se dál držela mříží, a i když se na Mila ještě nepodívala, všiml si, že její červené oční stíny jsou rozpité, jako kdyby plakala.

„Bydlíš daleko?“ zeptal se jí.

„V Knocka. Ale to je v poho. Taxík tu bude za pár minut.“

„Jo tak, aha. Dobrý. Já jenom že se teď chystám jet domů do Gurra, tak bych tě moh svízt. Mohli bysme vyrazit hnedka, nemusela bys čekat.“

Dívka se na něj konečně podívala a v očích se jí třpytily slzy. Ačkoli měla make-up celý rozmazaný, všiml si, že je velice hezká. Měla velké hnědé oči, nosík trochu nahoru a plné, našpužené rty. Nechal ruce hluboko v kapsách, pokrčil rameny a usmál se na ni, jako by mu ve skutečnosti vůbec nesešlo na tom, jestli jeho nabídku přijme, a jenom se snažil být přátelský.

Trochu zavrávala a oběma rukama se chytila mříží, aby získala rovnováhu. „No, já nevím,“ řekla a Milo už si myslel, že ho odmítne. V tu chvíli ale vyšli z klubu Eclipse další dva mladí lidé — vysoký mladík s širokými rameny v červeno-zeleně pruhovaném svetru a s hnědým kloboukem jako Freddie z *Noční můry v Elm Street*, ruku v ruce s kudrnatou světlou dívkou. Blondýnka byla oblečená do červené přiléhavé kombinézy, na zádech měla připevněná obrovská červená křídla a z vlasů jí trčely dva červené rohy — anděl z pekla.

Mladík v kostýmu Freddieho si všiml dívky v černých šatech před obchodem a okamžitě se k ní otočil zády. Přitáhl si červeného anděla k sobě a ostentativně svou společnici políbil. Když to dívka v černých šatech spatřila, uniklo jí z hrdla tenké zamňoukání jako od opuštěného kotěte. Mladík anděla políbil znovu a kradmo se na dívku podíval, zda je sleduje. V tu chvíli se dívka otočila k Milovi a řekla: „Tak dobře, jo. Jestli mě můžeš hodit domů, bylo by to skvělé. Killiney Heights, znáš to tam?“

„Znám, no jasně. Tak pojd'. Dej mi ruku. Nechceme přece, abys upadla na silnici a udělala tady divadlo.“

Pomohl jí přes silnici k opelu a otevřel jí zadní dveře. Když se jí podařilo svalit se na sedadlo, obešel vůz a posadil se na místo spolujezdce. Garret už seděl za volantem a jeho tmavé oči se surrealisticky vznášely ve zpětném zrcátku.

„Já jsem Milo a tohle je můj kámoš Gar,“ řekl Milo. „Jak se jmenuješ ty, krásko?“

Dívka stále tiše vzlykala. Zvedla levou ruku ke straně obličeje jako clonu, aby neviděla Freddieho a zlého anděla, kteří se stále líbali.

„Siobhán,“ odvětila ztrápeně.

„A co tě tak rozhodilo, Siobhán? To ten chlápek v pruhovaném svetru — ten co tam stojí s tou buchtou s křídla?“

„To je můj přítel,“ hlesla Siobhán. „Teda byl to můj přítel. A tamto má bejt má nejlepší kámoška Clodagh.“

Garret se otočil na předním sedadle a řekl hrubým hlasem: „A co kdybych tam zaskočil a jednu pořádnou mu za tebe ubalil?“

Siobhán zavrtěla hlavou. „Ne. To by všechno jenom zhoršilo. Jenom mě prosím hoďte domů. Killiney Heights — takovej modrej dům úplně na konci ulice, u fotbalovýho hřiště.“

„Jasně,“ přikývl Garret. Nastartoval a auto se odlepilo od obrubníku. Když dojel na konec Oliver Plunkett Street a chystal se zabočit vlevo na Grand Parade, podíval se do zpětného zrcátka a všiml si taxíku, který si Siobhán přes aplikaci Hailo objednala. Právě přijížděl ke klubu Eclipse. Usmál se, ale neřekl nic.

„Ten kluk je teda kokot,“ řekl Milo. „Koukni na sebe, holka — jsi dvakrát hezčí než ta tvoje takzvaná kámoška. Ale jestli mu nemůžeš věřit, víš co, tak stojí za hovno, věř mi.“

Siobhán neodpověděla, ale hledala v tašce zmuchlaný papírový kapesník, aby si mohla otřít oči a vysmrkat se.

Po mostě svatého Patrika přešli řeku Lee. Pod jednou lampou postával hlouček mladých lidí. Kouřili, bavili se a podávali si velkou lahev cideru.

Jakmile dorazili na druhou stranu řeky, jel Garret místo doleva po nábřeží směrem na Knocknaheeney rovně nahoru do prudkého kopce po Bridge Street a potom zabočil do MacCur-tain Street, takže mířili na východ místo na západ.

„Kam to jedem?“ zeptala se Siobhán. „Do Knocka se jede tamtudy.“

„Zkratka,“ utrousil Garret.

Zdalo se, že Siobhán toto vysvětlení na chvíli uspokojilo, ale když Garret zabočil směrem na Summerhill ke křižovatce Saint Luke's Cross, naklonila se na sedadle dopředu a opile zamumlala: „Todle je ale úplně opačnej směr.“

„Já jsem říkal, že to je zkratka,“ zopakoval Garret.

„Nedělej si s tím hlavu, holka, Gar ví, co dělá,“ vysvětlil Milo. „Todle mu ušetří celou tu cestu kolem Nemocnice svatý Marie.“

Siobhán se na okamžik zase opřela v sedadle, ale když Garret naznačil, že zabočuje vpravo na Middle Glanmire Road, znovu se napřímila a vykřikla: „Ne! Takhle se tam ale vůbec nejede! Musíš se vrátit! Kam mě to vezete?“

Milo jí položil ruku na paži a řekl: „To je v pořádku, Siobhán, nemusíš se hned tak rozpalovat. Všechno bude v pohodě. Gar musí vyzvednout pár věcí z Mayfieldu, než tě hodí domů, že jo, Gare?“

„Přesně tak,“ řekl Garret. „Zapomněl jsem na ně, to je všechno. Zapomněl bych někde i vlastní prdel, kdybych ji k sobě neměl přidělanou.“

„Vemte mě zpátky,“ vyhrkla Siobhán a ucukla rukou. „Je mi jedno, cos zapomněl, já s váma nejedu. Vemte mě zpátky.“

„Tak to nepůjde, obávám se,“ řekl jí Milo. „Tudle je jedna z těch cest, po kterých musíš dojet až na konec, když už jsi vyjela. Tak trochu jako život, jestli mi rozumíš.“

„O čem to mluvíš?“

„Zamysli se nad tím. I kdyby ses hned potom, co ses narodila, koukla na svět a rozhodla se, že se ti to tu nijak moc nelíbí, zpátky mámě do pičky už bys stejně zalízt nemohla, že ne?“

„Zastavte!“ zakřičela Siobhán. „Okamžitě zastavte a pusťte mě vodsad!“

Zoufale zatahala za páčku k otevírání dveří, ale byly zajištěné pojistkou. Siobhán se otočila a začala Mila tlouct pěstmi. Frustrovaně supěla, náramky jí zvonily a náušnice se kývaly. Milo se zasmál — vyrazil ze sebe krátké strohé zašteknutí — a popadl obě její zápěstí tak pevně, že nemohla vůbec hýbat rukama.

Chvilí na sebe zírali — Siobhán měla oči vytřeštěné strachem a zděšením, zatímco ty Milovy byly naprosto klidné — šedo zelené a téměř bezbarvé a bylo v nich tak málo výrazu, že by klidně mohly být obě skleněné.

„Prosím, nech mě jít, Milo,“ žadonila Siobhán a snažila se vyslovovat co nejzřetelněji a neznít příliš opile. „Můžu si zavolat taxík, kterej mě hodí domů, nebo to můžu i dojít pěšky, kdybyste nechtěli, aby někdo věděl, kde jsem byla.“

„Jít pěšky? Dyť se sotva udržíš na nohách, holka. Navíc už tam skoro jsme.“

Siobhán se zamračeně podívala ven z okénka. Viděla jen šedé kamenné zdi a keře lemující Middle Glanmire Road. Projeli kolem smetanové fasády hotelu Montenotte a jeho světel a vlaječek, ale potom se pustili úzkou ulicí obehnanou zdmi.

Po dalších pěti stech metrech Garret zpomalil a zabočil na prudce stoupající příjezdovou cestu. Před autem Siobhán spatřila velký šedý dům se zelenými a černými skvrnami na fasádě, které způsobila desetiletí vlhka. Na zápraží svítilo jediné světlo a v domě jedno okno bez závěsů v patře, jinak byl celý dům ponořený v temnotě. I zahrada byla tmavá. Kromě příjezdové cesty je ze všech stran obklopoval tisový živý plot vysoký přes šest metrů, takže Siobhán viděla jen střechy domů a komíny.

Před domem stála pomalovaná cedule s nápisem „Klinika svatého Jiljí“. Garret zajel k domu a zastavil.

„Necháte mě teď už jít?“ řekla Siobhán.

„Myslel jsem, že chceš hodit domů,“ opáčil Milo.

„To jo, ale teď už nechci. Chci jenom, abyste mě pustili.“

„No tak dobře, když na tom trváš. Gar tady musel zastavit, aby si vzal pár věcí, ale jestli vážně nechceš, abysme tě vzali zpátky do Knocka —“

„Nechci. Pusťte mě ven.“

Garret i Milo vystoupili z auta. Milo ho obešel a otevřel Siobhán dveře. Trpělivě stál a čekal, až si dívka sebere tašku a vysouká se z vozu ven.

Začínala už střízlivět, a když stanula vedle auta, pronesla: „Ježíši, přísahám Bohu, že netuším, jakou debilní hru si vy dva myslíte, že hrajete.“

Milo se omluvně usmál a pokrčil rameny, ale už jí neřekl, že Garret stojí kousek za ní a nad hlavou jí drží kilové tepací kladivo. Usmíval se, ještě když ji Garret tvrdě udeřil do levého spánku. Ozvalo se duté prasknutí a Siobhán se naklonila dopředu. Milo musel rychle ustoupit, aby se jí vyhnul, téměř jako tanečník, a ona dopadla na asfaltovou cestu přímo na obličej.

„Šikovnej chlap, Gare,“ okomentoval to Milo. Oba se sklónili a překulili Siobhán na záda. Byla v bezvědomí, ale oči měla

stále napůl otevřené a víčka se jí chvěla. Obsah tašky ležel rozsypaný po zemi.

„To teda byla pořádná pecka, cos jí dal, kámo. Nepřekvapilo by mě, kdyby z toho měla nějaký poškození mozku. Doktor by se nemusel obtěžovat se zbytkem těch svejch sraček.“

„Todle je dobrý, těžký kladívko,“ poznamenal Garret. „Předevčírem jsem si ho koupil v Hickey's. Tamto bylo moc lehký, no ne? Musel jsem je vždycky praštit tak pětkrát, než odpadli.“

Milo popadl Siobhán v podpaží a začal ji otáčet dokola. Velice pečlivě ji umístil tak, aby ležela přes příjezdovou cestu, a její kolena naaranžoval přímo za zadní kolo opelu.

Když vzhlédl, všiml si siluety muže v osvětleném okně v pa-tře. Nezamával na něj ani mu nedal najevo, že ho viděl, protože věděl, že by mu ten muž neodpověděl. Co se Milo týkalo, muž jako by tam nebyl. Stejně nikdy neřekne, že viděl, co se Milo a Garret chystají udělat.

Garret si zapálil cigaretu a znovu se usadil za volant. Milo odstoupil od vozu, ale ne moc daleko, pro případ, že by se Siobhán znovu probírala a překulila se ze své současné pozice.

Garret nastartoval, ale dveře vozu nechal otevřené, aby přes rameno viděl, kam couvá.

„Tak jo, kámo, jseš tam dobře,“ kývl Milo a naznačoval mu, že může couvat.

Garret pomalu najel zadním kolem na Siobhániny nohy. Když jí dvoutunové auto rozdrtilo kolena, její kosti vydaly tichý křupavý zvuk.

2

Cleona se najednou posadila na posteli. „Eoine!“ zvolala. „Slyšíš ty psy? Něco je vyrušilo! Eoine!“

„Co?“ ozval se Eoin huhlavě. „Co se děje?“

„Psi, Eoine! Poslouchej!“

Eoin zvedl hlavu z polštáře. Psi štěkání se ozývalo tlumeně, protože venku silně pršelo a okno do ložnice bylo zavřené a závěsy zatažené. Přesto slyšel, že psi jsou zuřiví. Tohle nebyl monotónní štěkot psů, kteří netrpělivě čekají na vycházku nebo mají hlad či žízeň. Tohle byla panika — někteří psi téměř ječeli jako vyděšené děti.

Eoin rozsvítil lampičku na nočním stolku, odhodil patchworkovou přikrývku a vstal z postele. Přistoupil k oknu, roztáhl závěsy a vyhlédl ven do tmy. Okno bylo pocákané kapkami deště a jediné, co viděl, byla světla na zdi na konci dvou řad kotců a jejich odraz na mokrému asfaltovém dvorku. Jako první ho napadlo, že hoří, ale žádný kouř neviděl ani necítil.

Otevřel okno, aby psy lépe slyšel, a nebylo pochyb o tom, že jsou hysteričtí. Poznal alespoň dva z nich: Bulleta, mladého velšteriéra, jehož vysoký štěkot byl vždycky snadno rozpoznatelný, a hrdelní štěky Trippeta, labradora.

„Kolik je?“ zeptal se Cleony a přistoupil k židli, přes níž visely jeho džíny a hnědý svetr.

„Čtyři dvacet,“ odpověděla Cleona. „Co myslíš, že se jim stalo?“

„To jdu právě zjistit.“

„Pro lásku Boží, buď opatrný. Nikdy nevíš, kdo se může plížit kolem. Vydrž chvíli a půjdu dolů s tebou.“

„Ne, zůstaň tady. Zavolám na tebe, když tě budu potřebovat.“

Eoin se nasoukal do džínů a chňapl po rohu skříně, aby udržel rovnováhu. Potom si natáhl svetr, který mu zelektrizoval černé kudrnaté vlasy. Včera mu bylo osmatřicet, a protože jeho narozeniny připadaly na třicátého prvního října, oslavil je jako obvykle na halloweenském večírku v Hurley's.

Rozsvítil světlo nad schody, aby viděl na cestu dolů po příkřím, úzkém schodišti, ale světlo dole v chodbě nechal zhasnuté. Pochyboval o tom, že psy vyděsil někdo hrozivější než malý zlodějíček — nějaký kočovník, který se přišel podívat, jestli ne najde náradí nebo kolo, které by se povalovalo kolem. V tuhle ranní hodinu to také mohla být liška prohrabávající popelnice. Jestli je to ale nějaký lupič, chtěl využít momentu překvapení; nechtěl otevřít vstupní dveře a objevit se v nich jako zezadu osvětlený terč. Psi hotel Sceolan Boarding Kennels byl velmi izolované místo, nejbližší dům se nacházel téměř kilometr daleko a vesnice Ballinspittle více než čtyři kilometry. Eoin byl vždycky velice opatrný, co se týkalo bezpečnosti.

Než otevřel vstupní dveře, vyhlédl z nich půlkruhovým okénkem, ale pořád neviděl nic než tmu, déšť a dvě světla na konci řad kotců. Vstrčil bosé nohy do holínek, zvedl jasanovou pátku na hurling, kterou nechával ve stojanu na deštníky, a vykročil ven. Foukal chladný víchr, a přestože kanály bublaly, zdálo se, že déšť trochu polevil. Psi nepřestávali štěkat, a když přešel dvorek, napadlo ho, že znějí ještě nepříčetněji. Marcus, čistokrevný labrador, dlouze a spletnitě vyl jako pes baskervillský.

Eoin se dostal mezi dvě rovnoběžné řady kotců a začínal chápat, proč jsou psi tak vystresovaní. Alespoň šest nebo sedm dveří na vzdálenějším konci levé řady zelo dokořán. Rozběhl se a sevřel hurlingovou pátku ještě pevněji. Všechny dveře

kotců byly opatřené alarmem, který každý večer svědomitě zapínal, ale někdo zjevně našel způsob, jak ho zkratovat.

Když se dostal k prvním z otevřených dveří, spatřil, kdo jsou noční narušitelé. Ukrytá před pohledem z domu stála na cestě vedoucí na silnici zaparkovaná dvě auta, stříbrný range rover a velký černý transit. Dva muži zrovna táhli zdráhajícího se německého ovčáka jménem Gus k bočním dveřím dodávky a další tři se vraceli ke kotcům.

Eoin se zastavil na místě a sevřel pálku v obou rukou. „Hej!“ zakřičel. „Co si sakra myslíte, že děláte?“

Tři muži nejdřív nic neřekli, ale pokračovali v chůzi k němu, až od něj stáli jen nějakých pět metrů. Dva z nich na sobě měli černé větrovky a šály omotané kolem spodní části obličeje jako džihádisté, takže z nich Eoin viděl jen oči. Třetí muž byl oblečený do dlouhého šedého kabátu převázaného v pase. Měl dozadu sčesané šedé vlasy a bylo vidět, že dříve musel být pohledný, jako nějaký herec. Ze rtů mu visela zapálená cigareta, která se komíhala, když mluvil, jako by chtěla zdůraznit, co právě řekl. Mluvil velmi tiše, se špatně srozumitelným přízvukem ze Sligo, a tak Eoin přes kakofonii štěkotu sotva rozuměl.

„Omlouváme se za vyrušení! Jak vidíte, jenom vám odebíráme několik starostí z beder.“

„Chcete říct, že jste sem přijeli, abyste mi jak cikáni šlohlí psy?“

Vrásky na mužově čele se naskládaly do charakteristického V a zavrčel na Eoina: „Ale no tak! To není moc milý říct, nemyslíš? Kdybych byl cikán, tak by mě to urazilo. Takhle to nechám být. Co kdybysme pro jistotu neříkali nic? Ale doporučoval bych ti, aby ses vrátil dovnitř a nechal nás pracovat.“

Zbylí dva muži zabouchli dveře dodávky a přistoupili k nim. Kromě muže v šedém přšiplášti nikdo nepromluvil, ale to ani

nemuseli. S rukama zastrčenýma do kapes svých větrovek, s nohama rozkročenýma a hlavami lehce zakloněnými dávali Eoinovi jasně najevo, že jestli se je pokusí zastavit, zbijí ho do bezvědomí, a ještě si zatančí na jeho obličej.

Znělo to, jako by psi vycítili rostoucí napětí ve vzduchu. Jejich štěkot nejenom neustával, ale začal znít ostřeji a hlasitěji, odrážel se od jedné strany kotců ke druhé. Eoin se cítil stejně bezmocně jako jeho psi. Co zmůže jeden muž proti pěti, i když je ozbrojený třičtvrtěkilovou pálkou na hurling? Eoin navíc nemohl vědět, jestli nemají nože, nebo dokonce pistole.

Ve skříni v jídelně měl schovanou kozlici, dvourannou brokovnici. Proč ho nenapadlo vzít si ji s sebou? Neříkal mu to otec pořád dokola? „Vždycky buď připravený na to nejhorší, co ti život může předhodit, chlapče, protože ti to předhodí!“ Jeho otec zemřel v jedenapadesáti letech na rakovinu plic.

„Tak dobře,“ řekl Eoin. Snažil se znít klidně, ale měl pocit, jako by se mu vnitřnosti proměnily v ledovou vodu. „Vypadá to, že nemám moc na výběr, co? Jediné, co po vás chci, je, abyste s těmi psy zacházeli s respektem a dobře se o ně starali.“

Muž v šedivém pršiplášti se na něj křivě usmál. „Nemyslíš si, že tě teď nechám odejít dovnitř samotného, že ne? Jako by ses nechystal zavolat cajty, jenom co překročíš práh. Ne — pár mých kámošů půjde s tebou, než to tady ostatní dodělají a vezmou si, pro co jsme přijeli. Jo, a můžeš pustit ten camán. Nechceš je přece praštit, že ne?“

Eoin na okamžik zaváhal a potom hurlingovou pátku odhodil, až zarachotila na zemi. Jeden z mužů k ní přistoupil, zvedl ji a hodil si ji na rameno, jako by to byla puška.

„Co se chystáte udělat — s těmi psy?“ zeptal se Eoin muže v pršiplášti. „Nepůjdou na zápasy, že ne?“

„Ale no tak, vzpamatuj se,“ odvětil muž. „Tohle jsou fajnoví psi, ta nejlepší kvalita. Všichni přijdou do pěkných domovů, věř mi. Budou pravděpodobně dostávat žrát něco lepšího a spát na pohodlnějších peleších, než ty za celý svůj život.“

Eoin měl chuť říct něco jako „tohle vám neprojde,“ ale věděl, jak marně by to znělo. Realita byla taková, že jim to pravděpodobně projde. Garda měla plné ruce práce s vážnými zločiny, než aby se honila za zloději psů.

Vrátil se zpátky k domu a dva muži ho nepříjemně těsně následovali, včetně toho, který nesl jeho hurlingovou pátku. Vešli dovnitř a jeden z nich hlasem tlumeným šálou, která mu omotávala ústa, řekl: „Zaparkuj svou prdel v pokoji, jasný, chlače? A nedělej žádný blbosti.“

Eoin vešel do obývacího pokoje a rozsvítil. Stále slyšel, jak venku štěkají psi, a modlil se, aby Cleona nezaslechla, jak se vrátil zpátky do domu, a nerozhodla se ho jít hledat.

Posadil se na kraj koženkové pohovky a jeden z mužů se usadil v křesle u krbu. Muž s pálkou zůstal stát přímo za Eoinem, jako by čekal, až psi hoteliér udělá jeden chybný pohyb, aby ho mohl udeřit zezadu do hlavy.

„Tak co uděláte s těmi psy?“ zeptal se Eoin.

Ani jeden z mužů nepromluvil, jen ten v křesle hlasitě popotáhl a potom ještě jednou. Nesundal si šálu, která mu zakrývala téměř celý obličej až po oči.

„Když nebudou zápasit, tak co? Na chov? Na závody? Bude te je prodávat a předstírat, že jsou vaši? Všichni mají čip a jsou registrovaní, ale to asi víte.“

Muži stále nic neříkali. Oba silně páchli zatuchlým cigaretovým kouřem a z muže stojícího za Eoinem táhl nějaký levný deodorant, možná Lynx.

„Nebudete je používat na hon, že ne?“ zeptal se Eoin. „Na to by vám stačil nějaký vořech. Tihle psi mají všichni papíry. V zimě v lese se uženou k smrti.“

„Drž hubu, buď tak hodnej,“ řekl muž za ním.

„Jenom myslím na ty psy,“ namítl Eoin.

„Tak kurva myslí na něco jinýho, jo? Bolí mě z tebe hlava.“

V ten okamžik zaslechl Eoin zaskřípění podlahy v ložnici, která byla přímo nad nimi. Muži to zaslechli také, protože zvedli hlavu ke stropu. Muž v křesle popotáhl a zeptal se: „Kdo je to? Je tam tvoje žena?“

„Tu z toho vynechte,“ vyhrkl Eoin.

„Když nám nebude dělat potíže,“ řekl muž.

Ale potom zaslechli Cleonu, jak volá: „Eoine? Eoine, co děláš tam dole? Ti psi se venku pořád můžou zbláznit! Co se děje?“

„Řekni jí, že je všechno v pohodě, ať si jde zase lehnout,“ nakázal mu muž stojící za ním.

Eoin zaváhal, ale muž ho rukojetí pálky dloubal do ramene a vyštěkl: „Řekni jí to, no tak.“

Eoin si odkašlal. „Všechno v pohodě, Cleono! Jenom kolem čmuchala liška, to je všechno. Za chvíli se uklidní!“

Dlouho bylo ticho, a potom Cleona zavolala: „Tak co děláš dole? Nepůjdeš nahoru?“

„Za minutku! Jenom tady musím něco dodělat!“

Další pauza, tentokrát ne tak dlouhá. „Co musíš dodělat? Za chvíli už bude čas vstávat, ještě než se vrátíš do postele.“

„Jak jsem řekl, Clee! Budu tam za minutku!“

Zaslechli další zaskřípění podlahy, jak Cleona přešla ložnici. Rozhostilo se dlouhé ticho, které přerušovalo jenom popotahování muže v křesle.

Po dalších pěti minutách ale zaslechli skřípot znovu. Tentokrát Cleona nezavolala, ale rozhodla se sejít po schodech dolů.

„Clee, nechod sem dolů!“ zavolal na ni Eoin a hlas měl chraplavý strachy. „Už to bude jenom chvilka, slibuju! Běž si lehnout! Prosím!“

Cleona už se ale objevila ve dveřích obývacího pokoje, blond vlasy rozčuchané, a na sobě měla jen noční košili se vzorem s růžičkami. Zamrkala na dva muže vedle Eoina a řekla: „Co se to tu děje? Kdo jsou tihle dva chlapi? Eoine? Co se děje?“

„Pojď sem a pěkně se tady usaď, kočička,“ řekl muž s pálkou. „Nezdržíme se dlouho. Stačí, když budeš klidně sedět a držet kušnu zavřenou.“

„Kdo jste?“ dožadovala se Cleona odpovědi. „Jak si dovoluujete se mnou takhle mluvit? Eoine — co tady dělají?“

„Jsi hluchá, paničko, nebo co?“ odtušil muž.

„Jdu volat policii,“ oznámila Cleona.

Otočila se a zamířila ke schodům, ale muž v křesle vyskočil a běžel za ní. Než byla v půlce schodů, natáhl se a popadl ji za pravý kotník. Ztratila rovnováhu a skutálela se dolů do chodby. Udeřila se do lokte o koncový sloupek zábradlí a o zeď u dveří do hlavy.

Muž se sehnul, popadl ji v podpaží a zvedl ji do stoje. Snažila se mu vyprostit, ale chytil ji za výstřih noční košile, který si obtočil kolem ruky, a potom ji uhodil do obličeje.

„Áááá!“ vykřikla, více vzteky než bolesti, a pokusila se mu úder oplátit. On jí ale uštědřil ještě jednu facku, tentokrát ještě bolestivější, a táhl ji za sebou do obývacího pokoje.

„Nech mě být!“ ječela. „Pusť mě, ty hajzle!“

Eoin vstal a vykřikl: „Nechte ji být!“

Vrhl se na muže, který smýkal Cleonou po pokoji, ale druhý muž, stojící za pohovkou, se k němu mezitím pomalu přiblížil, hurlingovou pátku v ruce napřaženou, a praštil ho s ní zezadu po hlavě. Eoin tvrdě dopadl na malý odkládací stůl a srazil

lampu a budík a několik zarámovaných fotografií zobrazujících jeho a Cleonu s jejich psími svěřenci.

Cleona zaječela, tentokrát hystericky, ale muž, který ji držel, jí přitiskl dlaň na ústa a druhou rukou ji popadl za vlasy. Zpoza šály zahuhlal: „Zavři kurva zobák, nebo ti utrhnu palici!“

Eoin ležel otřeseně na podlaze. Muž s pálkou stál nad ním, připravený ho znovu udeřit, ale Eoin se nehýbal.

„Viděls to?“ poznamenal triumfálně. „Měl jsem hrát za Barrs!“

Druhý muž smýkl Cleonou na pohovku. Přestala ječet, ale z hrdla se jí draly hlasité hluboké vzlyky a přes slzy téměř neviděla. Noční košili měla na jedné straně vyhrnutou, takže jí byl vidět bok. Muž se natáhl a vytáhl noční košili i na druhé straně. Snažila se překřížit nohy a stáhnout lem košile a zakrýt se, ale znovu ji uhodil, tentokrát dvakrát a velmi silně. Obě tváře teď měla oteklé a červené a jeho pečetní prsten jí na té levé nechal stopy v podobě malých fialových modřin.

„Nesnaž se se mnou prát, panenko, protože tak jenom skončíš hůř, to ti povídám!“

S tím jí vytáhl noční košili výš, popadl její lem oběma rukama a rozškubl ji až ke krku, jen lem kolem výstřihu se mu roztrhnout nepodařilo. Cleona se pokusila z pohovky dvakrát vstát, ale strčil do ní, aby si zase sedla, chytil ji za krk, zvedl levou ruku a dal jí najevo, že je připravený ji udeřit znovu.

Stále ji držel za krk, jednou rukou si začal rozepínat větrovku, potom si rozepnul pásek a nakonec knoflík na džíněch.

Muž s hurlingovou pálkou se opíral o krb a sledoval ho. Cleona lapala po dechu, už se ale nesnažila o odpor ani o to, se zakrýt. Zírala na strop, jako by se snažila si představit, že je někde úplně jinde a že se nic takového neděje.

„No pane jo, koukněme se na ně!“ vykřikl muž a začíchal. „Tak to jsou parádní kozičky, co tady máme, kočičko!“ Pustil

její krk a oběma rukama stiskl velká bílá ňadra, hnětl je prsty a potom vzal bradavky mezi palec a ukazováček a natáhl je, jak to jen šlo. „Bejt já tvůj manžilek, tak, přísahám Bohu, se v noci ani trochu nevyspím, jak bych si s nima furt hrál!“ Potom sjel pohledem dolů. „Tím bobrem si ale nejsem tak jistě! To se k sobě nehodí. Nahoře svítěj světla, jak maj, ale dole ve sklepe je tma!“

„No tak, Keeno, žebráci si nemůžou vybírat,“ poznamenal jeho společník. „Uděláš jí to, nebo co? Michael a ostatní kluci už budou s nakládáním těch čoklů brzo hotoví.“

Muž strčil ruku do džínů a vytáhl z trenýrek ztopořený penis. Byl krátký, ale jeho tmavě fialové žíly mu dodávaly barokní křivky, jako by to byla helma namalovaná Leonardem da Vincim. Odtáhl Cleoně stehna od sebe a prsty se začernalým nehty jí roztáhl stydké pysky.

„No tady to teda vypadá!“ odfrkl si pod šálou. „Už jsi někdy viděl takhle mokrou ženskou? Ta to ale musí chtít!“

Neohrabaně na ni vylezl a vnikl do ní až po pásek džín. Když jí prostoupil, vydala ze sebe nezvyklé zaúpění, spíše jako hříbě než žena, a ruce a nohy se jí zazmítaly a zvadly. Poté zůstala ležet na pohovce tiše a bez hnutí, zatímco do ní muž přiřážel a narážel, funěl, popotahoval a potichu klel.

Psi už přestali štěkat, a tak jediný zvuk vydávalo vrzání pohovky a mlaskavé zvuky soulože. Mužův společník si hurlingovou pátku zastrčil do podpaží a soustředěně se mračil na svůj mobil. Cleona měla zavřené oči. Prsa se jí roztřásla při každém přírazu a příležitostně jemně vzdychla, ale kromě toho byla jako mrtvá.

Po několika minutách se muž s hurlingovou pálkou v ruce ozval: „No tak, Keeno. Dost šukání. Michael a kluci už jsou připravený vyrazit.“

Druhý muž přestal na Cleoně skákat nahoru a dolů, ale zůstal v ní a díval se na ni.

„Ty neotevřeš oči a nepodívaš se na mě, kočička? No, tak to je velká škoda, protože jsme si mohli užít pořádné ohňostroj, kdybys byla jen trochu nápomocná, jestli mi rozumíš.“

„Můžeš sebou hodit, Keeno, kurva drát?“ popoháněl ho jeho společník.

Muž ale stále ještě ležel na Cleoně a vtom se nečekaně pohnul a posadil Eoin. Rozhlédl se kolem sebe, jednou rukou si držel hlavu a mrkal, jako by nemohl pochopit, kde je. Potom se ale otočil k pohovce a spatřil muže, jak slézá z Cleony a zastrkává si napolo ztopořený penis do džínů.

„Ježíšikriste, co to děláš?“ začal Eoin křičet, až skoro ječel. Natáhl se po křesle, aby se mu podařilo se dostat na nohy, ale stále byl omráčený tvrdou ranou do hlavy, takže dopadl na kolena na ošoupaný zelený kobereček před krbem.

„Co jste to udělali mojí ženě?“ zaječel. „Co jste to provedli?“

Muž držící hurlingovou pátku s ní do něj strčil a přikázal: „Drž hubu a zapomeň na to, jasný? Klidně tě zmlátím znovu, chlape, a příště se neprobeřeš ani za tejden.“

Eoin se otočil ke Cleoně. Stále ležela na pohovce, jen dala nohy k sobě a roztrženou noční košilí si zahalila prsa. Oči měla otevřené a zírala na Eoina, ale vypadala, že je naprosto v šoku. Otevřela a zase zavřela ústa, nebyla schopná promluvit.

Eoin se pokusil znovu vstát, ale muž mu tvrdě přitlačil hurlingovou pátku zboku ke krku.

„Ani na to kurva nemysli, jasný?“ varoval ho. „Teďka mizíme, jak určitě rád uslyšíš. Už se znovu neuvidíme a ty o nás nikomu neřekneš a rozhodně ani nepípneš nic cajtům, pokud nechceš, aby se ti přihodilo něco ještě mnohem horšího, jestli mi rozumíš. Víme, kde bydlíš, tak asi tak.“

„Vypadněte,“ vyštěkl Eoin, aniž se na něj podíval. Místo toho hleděl na Cleonu a vztáhl k ní ruce. Stále na něj zírala, ale nebyl si vůbec jistý, jestli je na něj schopná zaostřit — nebo i pokud je, že ho poznává.

„Bylo to super se s váma poznat,“ zahlaholil muž, který Cleonu znásilnil. „Škoda že si to nebudem moct někdy brzo zopakovat. Tvoje žena je pěkně pevná, chlape. Lepší než nějaký starý kurvy, který jsem měl. Některý z nich, Ježíši, to bylo jak hodit banán do Patrick Street.“

Eoin se začínal třást. V hlavě mu dunělo, až měl pocit, že mu cévy v mozku musí každým okamžikem prasknout, a rostla v něm taková zuřivost z toho, co tihle muži Cleoně udělali, a cítil se tak ponížený, že ji nemohl ochránit, že ani nevěděl, jestli se mu ještě někdy podaří se pohnout, nebo jestli bude muset strávit zbytek života vleče na odrbaném zeleném koberečku před krbem s hlavou skloněnou jako nějaký středověký kajícíník.

Tupě sledoval, jak oba muži odcházejí z obývacího pokoje, a zaslechl, že otevírají vstupní dveře. Museli je za sebou nechat otevřené, protože zaslechl štěkot jediného psa a startování motoru range roveru.

„Eoine? Jsi to ty?“ zašeptala Cleona.

Otočil se a podíval se na její zarudlý obličej posetý modřinami. Díval se, jak se uboze drží své roztrhlé noční košile, a třikrát nebo čtyřikrát se zhluboka nadechl. Potom — jako kdyby do něj udeřil blesk jako do Frankensteinova monstra, se chytil opěrky křesla a vyskočil na nohy.

„Eoine?“

„Za vteřinku budu zpátky, miláčku,“ řekl, ačkoli sotva poznával svůj hlas. Znělo to, jako by promluvil někdo jiný, někdo stojící hned vedle něj.

„Eoine?“

„Je to v pořádku, Clee. Všechno bude v pořádku. Vrátím se za minutku.“

Nejistě vyšel z obývacího pokoje, přešel chodbu a zamířil do jídelny. Skříňka se zbraní visela v rohu, vedle obrazu od Martina Driscolla, který zobrazoval odpočívajícího farmáře a jeho dva černobílé psy. Ve skříňce byly držáky na tři brokovnice, on měl ale jen jednu, dvanáctku Miroku. Vytáhl ji a v zásuvce našel krabici patron.

Stále se cítil naprosto nevyrovnaně a zvláště nereálně, když brokovnici zlomil a cestou ke vstupním dveřím ji nabil. Vyšel z domu ven, kde znovu pršelo, tentokrát jemně mrholilo, a kapky deště byly prosvětlené září z lamp na zdi domu a na konci kotců, které to ráno vypadaly strašidelně a rozmazaně.

Muži už tou dobou došli do půle řady kotců. Eoin ještě neviděl dodávku a range rover, ale slyšel jejich nastartované motory a spatřil kouř z výfuků, který se vznášel nad příjezdovou cestou.

Vyrazil rychleji a potom se rozběhl. Než se muži dostali ke konci řady kotců, zakřičel na ně: „Počkejte! Zůstaňte stát, slyšíte mě?“

Oba se zastavili a otočili. Muž, který mu sebral hurlingovou pátku, ji stále nesl na rameni.

„Už ani krok!“ řekl Eoin.

„Co zase kurva chceš, chlape?“ zakřičel muž s pálkou netrpělivě. „Už kvaltujem, abysme byli pryč!“

Eoin byl méně než padesát metrů od nich, když se světlo muselo odrazit od hlavně jeho brokovnice. Muž, který napadl Cleonu, zaskřehotal: „Ježíšikriste, Brendane, on má kurva pušku! Mizíme!“ Dal se do běhu a zvláště přitom poskakoval, jako by trénoval běh tří nohou bez partnera.

Druhý muž však sevřel pátku a zůstal stát na místě.

„Tak do toho, chlape! Co chceš dělat? Zastřelíš mě? Na to nemáš koule!“

Eoin se zastavil. Muž dál potěžkával pátku a přenášel váhu z nohy na nohu, jako by se už nemohl dočkat, až se na Eoina vyřítí a znovu ho pořádně udeří do hlavy.

Druhý muž zmizel za řadou kotců, ale Eoin si pomyslel: *Jsou tam všichni jeho kámoši zloději, čekají. Je velká šance, že aspoň jeden z nich bude mít zbraň. Ať už se rozhodnu pro cokoli, je to teď, nebo nikdy.*

„No tak, do toho, nechceš tady snad strávit zbytek života!“ provokoval ho muž s pátkou.

Eoin pozvedl brokovnici a zamířil. Několik vteřin čekal, ale jen proto, aby zklidnil dýchání, utišil se a neminul.

Muž k němu udělal dva kroky a Eoin vystřelil. Brokovnice ho koplá do ramene. Zvuk výstřelu byl mezi dvěma řadami kotců ohlušující, zněl jako tři výstřely, ne jen jeden. Zasáhl muže přímo do obličeje, do místa, kde mu šála zakrývala nos, a uštělil mu vršek hlavy. Celý mužův mozek vyletěl a dopadl na asfalt deset metrů za ním.

Muž upustil pátku a napůl se otočil, jako by zaslechl, jak na něj někdo volá. Potom se mu podlomila kolena a dopadl obličejem dolů na asfalt. Zůstal ležet, jen v nohách mu ještě škusbalo. Eoin si dovedl představit, že se nohy snaží splnit poslední příkaz mozku, utéct pryč.

Nabil komoru, ze které právě vystřelil, ale zůstal v jemném mrhnutí stát na místě. Byl připravený na všechny ostatní, jestli si pro něj přijdou.

Zaslechl štěkání psa. Byl to Gaybo, malý münsterlandský ohař, který vyhrál několik cen. Slyšel, jak se zabouchly dveře dodávky, a odjistil brokovnici. Potom se ale ozvalo

charakteristické zakvílení převodovky, jak range rover vyrazil pryč, následovaný dodávkou s rachotícím výfukem. V několika vteřinách auta najela na hlavní silnici a zmizela. Viděl jejich zadní světla mizet za stromy, jak mířila na sever k dopravnímu uzlu Barrell's Crossroads.

Eoin se kolem prázdných kotců s dokořán otevřenými dveřmi pomalu vrátil do domu.

Svatá Marie, matko Boží, já jsem zabil člověka, pomyslel si, když dorazil ke vstupním dveřím. Já jsem opravdu zabil člověka. Je mrtvý. Svým způsobem je i můj život u konce. Jak by něco mohlo být stejné?

Bylo už skoro pět hodin ráno, ale stále tma, a Eoin přemýšlel, jestli se vůbec někdy rozední.

3

Katie se podívala na hodiny na zdi v kuchyni a řekla: „Možná bych tam měla znovu zavolat. Třeba nás nemůžou najít.“

Barney, její irský setr, naklonil hlavu na stranu, jako by se jí snažil sdělit, že její úzkosti naprosto rozumí, ale nenapadá ho nic vhodného, co by k tomu dodal.

Odložila hrnek s kávou a zvedla mobil. Nestihla ho ale ani zapnout a rozezněl se zvonek. Barney si okamžitě odfrkl a vyrazil do chodby.

Otevřela dveře a za nimi byl on, dole pod schody na verandu, na invalidním vozíku. Kvůli silnému dešti mu zdravotníci oblékli velký žlutý nepromokavý kabát se špičatou kapucí, takže vypadal jako nějaký obrovský trpaslík. Katie mu ani neviděla do obličeje.

„Dobré ráno, madam,“ pozdravila zdravotnice. „Tak tady ho máte — přivezli jsme vám přítele.“

Zdravotník zvedl tmavě šedý kufr. „Tady má všechny věci a léky. Jsou tam i instrukce od doktora Kashaniho ohledně dávkování.“

John si sundal kapuci. Katie ho od té doby, co mu amputovali obě nohy pod kolena, pravidelně vídala v nemocnici, ale v umělém světle z verandy ji šokovalo, o kolik zhubl a jak moc zestárl. Usmíval se na ni a v očích se mu zračila radost a úleva. Vlasy, dříve dlouhé a černé, mu zešedivěly a měl je neupravené a ostříhané nakrátko. Tváře se mu propadly, až se mu pod kůží jasně rýsovaly obrysy lebky. V době, kdy se z nich stali milenci, byl velice pohledný a svalnatý a vypadal jako světec.

Ted' se ale zdálo, jako by ho sem zdravotníci přivezli na návštěvu z glyntownského domova pro seniory.

„Barnsi, jak se máš, kluku?“ zvolal sípavě, ale Barney zůstal stát v chodbě za Katie, jako by si vůbec nebyl jistý, kdo tenhle podivný vyhublý muž na vozíku je.

„Mám vám ho pomoci vynést nahoru?“ zeptala se Katie. „Budu si muset nechat namontovat rampu, že?“

„Ne, to je v pohodě,“ řekl zdravotník. Otočil vozík a pozadu ho vytáhl jeden schod po druhém nahoru. Barney zacouval ještě dál do chodby a z hrdla se mu draly hluboké podezřívavé zvuky.

„Mám něco podepsat?“ zeptala se Katie.

„Ne, ne, to není třeba,“ zazubil se zdravotník. „Není to žádná poštovní zásilka. Přesto, víte, zpátky ho nebereme. I kdybyste si to do osmadvaceti dnů rozmyslela, stejně si ho musíte nechat.“

Všichni se zasmáli a Barney zaštěkal. Zdravotník Johna odvezl do obývacího pokoje a řekl: „Tak hodně štěstí, John. Myslím, že se zase brzy uvidíme.“

Katie zdravotníky vyprovodila ven a vrátila se do obývacího pokoje. Sundala Johnovi přšiplášť a posadila se na kraj pohovky vedle něho. Natáhl k ní ruku a ona ho za ni vzala a pevně ji stiskla, ačkoli se nemohla zbavit myšlenek na to, jak je jeho ruka studená a kostnatá.

„Dal by sis kafe?“ zeptala se. „Právě jsem jedno měla, ale můžu udělat čerstvé.“

„Ne, ne, díky,“ řekl. „Zatím jsem v pohodě.“ Rozhlédl se po obývacím pokoji a potom se pohledem vrátil ke Katie. „Je to hrozně divné, být zase tady. Ale taky skvělé. Ani nevíš jak. Nemohl jsem přestat myslet na dobu, kdy jsme byli spolu, a jak úžasné to bylo.“

„To ano, zažili jsme hezké časy,“ usmála se Katie. Stiskla mu znovu ruku a potom ji pustila. Nebyl vhodný okamžik na to, připomínat všechny jejich divoké hádky a to, jak moc John nesnášel její sílu a schopnost zorganizovat mu život, zvlášť když byl bez práce. Neměla ani v úmyslu zmínit to ráno, kdy od ní odešel, protože zjistil, že v důsledku jednoho neuváženého večera s bývalým sousedem otěhotněla.

„Katie, miláčku, věř mi, můžeme zase všechny ty dobré časy zažít,“ řekl John. Zašklebil se, když se narovnával ve vozíku. „Až se mi zahojí pahýly, budou mi moct změřit lůžka. Nebude to trvat víc než pár týdnů a budou pro mě mít nachystané protézy. Potom můžu začít pořádně trénovat, tak mi to řekl terapeut. Říkají tomu znovu se učit chodit, ale tady v Corku se tomu spíš říká ‚učit se šlapat‘, co?“

Odmlčel se a znovu se natáhl pro její ruku. „I tak — umět chodit není v posteli důležité, ne? Koukni na Oscara Pistoriuse.“

„Ach Bože, ano,“ odfrkla Katie. „A koukni, jak to s ním dopadlo.“

„No jasně, vím, ale chtěl jsem tím říct, že se byl schopný se svou přítelkyní milovat, i když neměl nohy — jako já. Mě to nezmění, Katie. Nezmění to, kdo jsem, a nezmění to nic na faktu, že tě miluju. Víím, že jsem se k tobě nechoval vždycky dobře, ale to jenom proto, že jsem byl příliš majetnický. Jak je ta písnička? ‚I’m just a jealous guy‘, jsem prostě žárlivec.“

Znovu se odmlčel a potom dodal, tišeji: „Ukázalas mi, Katie, že mě taky moc miluješ. Zachránilas mi život a od té doby při mně stojíš. Víím, jak hluboce jsi svojí práci oddaná, teď už to chápu. Ale už taky víím, že i tvá oddanost mně je hluboká. Asi se ti nepodařilo vždycky najít slova, jak mi to říct, to je všechno.“

Rozhostilo se mezi nimi dlouhé ticho. Katie se na něj tu a tam usmála, ale nenapadalo ji, jak by mu měla odpovědět. *Ano, miluju tě, ale když se na tebe teď dívám, nejsem si jistá, jestli jsi pro mě pořád ještě fyzicky atraktivní.* Nebo: *Ne, nemiluju tě a možná jsem tě ani nikdy nemilovala — ne opravdově, ne tak hluboce, jak sis myslel.* Nebo: *Záleží mi na tobě, Johne. Cítím se za tebe zodpovědná a cítím se provinile kvůli tomu, žeš přišel o nohy, ale zodpovědnost a vina nejsou totéž co láska.*

„Bridie přijede brzy,“ řekla mu. „Je to skvělá holka, zkušená a moc příjemná. Sehnala jsem ji prostřednictvím Seamuse O'Sheay od pečovatelské služby Caremark. Bude se o tebe starat, když budu v práci. Jenny Tierneyová, sousedka, sem bude chodit venčit Barneyho, takže s tím si nemusíš dělat starosti.“

„Mám dojem, že Barney je proti mně nějak zaujatý. Koukej, jak se na mě dívá. Kdyby tak mohl pohled zabíjet.“

„Jenom tě nepoznává, navíc je hodně ochranný. Zase si na tebe zvykne, až tady budeš déle.“

„Bůh ti žehnej, Katie,“ vzdychl John. „Bez tebe by můj život nestál za to, ho žít, to ti můžu říct.“

Katie se ho zrovna chtěla zeptat, jestli nemá hlad, když jí telefon zahrál první dva takty z „Tá Mo Chleamhnas a Dhéanamh“, Dohazovačské písně.

*Ach, šel jsem na východ a šel jsem na západ,
procházel jsem ulicemi Corku a Dublinu,
ale nenašel jsem žádnou hodnou mojí lásky,
hodnou té dívky, co mě nechala se zlomeným srdcem.*

Volal strážmistr Begley. Znělo to, jako by stál někde venku v dešti a ve větru. Katie zaslechla, jak někdo v pozadí křičí, a náhlé táhlé zakvílení sirény sanitky, které zničehonic ustalo.

„Omlouvám se, že vás dneska ruším, madam, vím, že máte volno. Ale ve Východním Ballinroe došlo nad ránem ke střelbě

s fatálními následky a vzhledem k okolnostem jsem si myslel, že bude dobré vás o tom co nejdřív informovat. Budou s vámi chtít mluvit z médií, jestli vás tedy už nenahánějí teď.“

Katie zvedla prst a naznačila Johnovi, že se jedná o vážný rozhovor a musí se na něj soustředit.

„O co jde, Seane?“ zeptala se strážmistra Begleyho.

„Oběť je muž kolem čtyřicítky, zatím neidentifikovaný. Byl zastřelen v psím hotelu u silnice R604, asi kilometr na jih od Barrell's Crossroads. Majitel hotelu je pán jménem Eoin Cassidy. Jeho a jeho ženu dnes ráno kolem čtvrté vzbudil gang chlapů, kteří jim kradli psy. Skoro všichni ti psi mají papíry, kokršpanělové a tak, a stojí celé tisíce, tedy někteří z nich.“

„Pokračujte,“ pobídla ho Katie.

„No, tak tenhle Eoin Cassidy vzal svou brokovnici a šel se jim ven postavit. Vyrazili po něm, a tak varovně vystřelil do vzduchu. To je ale nezastavilo a on říká, že se bál o život, a tak vystřelil přímo na ně a jednomu z nich ustřelil hlavu. Potom se ti ostatní rozutekli.“

„Předpokládám, že komisař Horgan o tom ví.“

„Samozřejmě. Teď už je tu pět lidí z Bandonu, včetně inspektora O'Briena. Čekáme na techniky, aby se podívali na místo činu, než necháme odvézt tělo. Jde ale o to, že tenhle gang zlodějů psů vypadá jako ten, se kterým jsme měli ty trable ve městě. Řídili range rover a černou dodávku a bylo jich celkem asi šest.“

„Máte pravdu,“ přikývla Katie. „To zní jako oni. Jak jim to Dooley říká? Lupiči labradorů.“

„To jsou přesně oni. A jestli je to ten samý gang, komisař Horgan nebude chtít promluvit do médií, dokud to neprobere s vámi. Nechce vám šlapat na paty, chápete.“

„Tak to je od něj hezké, toho si vážím. Ale fakt, že byl jeden z těch zlodějů zastřelen, to staví do úplně jiného světla.“

Zatím byli ti zloději jenom další otrava navíc, ale jestli chovatelé psů začnou užívat letální sílu, aby ochránili svá zvířata —“

„Letální sílu? Z deseti metrů mu uštělil celou hlavu.“

„A kde je ten Cassidy teď?“ chtěla vědět Katie.

„Vzali ho do Bandonu na výslech. Pokud vím, už je na cestě jeho právník. Já sám tam za chvíli vyjedu taky.“

„Dobře. Musím počkat, než přijede pečovatelka, ale potom pojeďu přímo na stanici. Zavolám komisaři Horganovi odtamtud.“

Když domluvila se strážmistrem Begleym, ozval se John: „Předpokládám, že povinnosti volají.“

„Ano, obávám se, že ano. Doufala jsem v celý den volna, ale samozřejmě počkám, než sem Bridie přijede.“

„To je v pohodě. Jestli chceš vyrazit hned, já se o sebe postarám. Už jsem ten vozík docela zvládl.“

„Johne, nenechám tě tady samotného. Bridie dorazí už brzy.“

Vstala, dotkla se jeho ruky a usmála se na něj. Déšť tůkal na okna obývacího pokoje jako tichá smutná vzpomínka na prošlé dny. Oba si byli intenzivně vědomi toho, že se nepolíbili.

„Máš hlad?“ zeptala se Katie. „Můžu ti udělat sendvič, jestli chceš. Nebo tady mám hovězí koláč, který dělala Bláithín, paní, která uklízí u mého táty. Vaří v Roaring Donkey v Cobhu a nosí mi zbylé jídlo.“

„Možná později,“ řekl John.

Naklonila se k němu a políbila ho na čelo. Jeho pokožka jí připadala suchá a neznámá. Vzhlédl a políbil ji na rty, ale znovu dostala pocit, jako by líbala nějakého cizince.

John se jí zrovna chystal něco říct, když zazvonil zvonek u dveří. Barney okamžitě vyskočil na nohy a běžel do chodby. „To bude Bridie,“ řekla Katie.

Otevřela dveře a za nimi stála v přšiplášti Bridie, dívka s širokými boky, kulatým obličejem a červenými tvářemi a rty, což jí dodávalo vzezření matřošky v životní velikosti. Nesla přes rameno modrý plátěný pytel a tři plné látkové nákupní tašky.

„Dobré ráno, paní Maguirová. Omlouvám se, že jdu trochu pozdě. Doprava tunelem je zoufalá.“

„To je v pořádku,“ řekla Katie. „Pojďte dál a seznamte se s Johnem.“

Bridie vešla dovnitř, odložila si tašky a svlékla přšiplášť. Pod ním měla propínací svetr v námořnické modré a světle modrou uniformu zdravotní sestry, která Katie připomněla, že John je invalida a kolik péče bude potřebovat. Nenáviděla se za to, že k němu chová tak negativní a depresivní pocity. Kdyby ho neunesl gang zločinců, aby tak zatlačili na ni, a kdyby mu nepřivrtali nohy k posteli, aby jim neutekl — dostala se mu do nich sepe —, nikdy by o nohy nepřišel. Ale byla to opravdu její chyba a opravdu mu dlužila celoživotní péči?

„Dobrý den, Johne!“ řekla Bridie vesele. „Já jsem Bridie Muliganová a od teď vám budu pomáhat. Chtěla bych vás požádat, abyste se nebál mi říct o jakoukoli pomoc, s čímkoli budete potřebovat, a tím myslím úplně jakoukoli — mytí, oblékání, chození na záchod. Proto tu jsem.“

„Děkuju, Bridie,“ zašeptal John. Odkáslal si a zopakoval hlasitěji: „Děkuju, Bridie. Budu se snažit, aby toho nebylo příliš.“

„Ne, Johne, můžete mít tolik požadavků, kolik budete chtít. Když budete mít třeba chuť na šálek čaje, stačí jenom říct. Když budete potřebovat jít s pískem, nestyďte se a nenechávejte to na poslední chvíli. Všechno jsem už někdy viděla, jestli mi rozumíte, a vůbec mě to neobtěžuje. Vyměnila jsem pánům víc plenek, než kolik jste měl večerí.“

Katie provedla Bridie domem. Vzala ji do kuchyně a ukázala jí, kde je čaj a káva a jak ovládat topení.

„Všechno v pohodě,“ řekla Bridie. „Kdybych měla nějaké potíže, mám vaše číslo a napíšu vám zprávu.“

Odmlčela se a potom velice tiše dodala: „Jste z toho ve velkém stresu, paní Maguirová, poznám to.“

Katie přikývla. „Nebylo to jednoduché. No, abych vám řekla pravdu, ukázalo se to všechno být daleko těžší, než jsem si představovala. A — prosím vás — říkejte mi Katie.“

„Víte, existují domovy, kde se o lidi jako John starají. Dovedu si představit, že to nebyla jeho vina, že přišel o nohy, ale bude to pro vás ohromné břemeno a tomu neuniknete.“

„Kolik je vám let, Bridie, jestli se můžu zeptat?“

„Dvacet sedm, madam.“

„Na sedmadvacetiletou dívku jste opravdu moudrá, Bridie. Kéž bych tak ve vašem věku mívala alespoň polovinu vaší prozíravosti.“

Bridie se na ni neklidně usmála, protože bylo zjevné, že neví, co slovo prozíravost znamená.

„Takový přehled,“ vysvětlila Katie a Bridie přikývla.

„Mám spoustu zkušeností, madam — teda Katie —, a někteří z pacientů, o které jsem se starala, na tom byli hůř než váš John. Někteří z nich byli slepí, ještě k tomu postižení. To je potom daleko horší.“

Katie se vrátila do obývacího pokoje.

„Vyrážím, John. Vrátím se, hned jak to půjde.“

„Dobře,“ přikývl John.

Katie ho znovu rychle políbila na čelo, ale když vyrazila ke dveřím, John řekl, aniž se na ni podíval: „Miluju tě, Katie Maguirová.“

4

Siobhán otevřela oči. Nejdřív ji napadlo, že leží někde venku na vzduchu, protože páteř a pánev měla ztuhlé chladem a neviděla nic než stříbřitě šedou mlhu. Hlava jí pulzovala bolestí, až musela oči znovu zavřít.

Pane Bože, pomyslela si. Určitě jsem se včera večer neopila tolik. Vzpomínala si na tanec v klubu Eclipse, na to, jak křičela na Tadgha, pak jak se vrátila a dala si alespoň tři jägerbomby. Nic dalšího si nevybavovala. Určitě ale nedoklopýtala do Peace Parku a neusnula tam na zemi.

Pokusila se otevřít oči podruhé. Mlha se pomalu rozplývala a Siobhán začínala rozeznávat tvary a obrysy. Uvědomila si, že vůbec neleží venku, ale v jasně osvětlené místnosti se stěnami vymalovanými zelenou barvou. Spatřila okno s tmavě šedou garnýží a závěsy a smetanovou roletu, která byla spuštěná až k parapetu. Uviděla také dveře, bílou skříň a černobílý zarámovaný obrázek světce klečícího před sestoupivším andělem.

Nad hlavou a po její levé straně visela velká světlá chirurgická lampa, takový ten druh, který vídala u zubaře. Silně tu páchla dezinfekce, přesně jako u zubaře. Co dělá u zubaře? A proč ji tolik bolí hlava? Znovu zavřela oči. Tohle se jí musí zdát. Určitě je doma v posteli, ale má takovou kocovinu, až jí to způsobilo noční můru.

Vzpomněla si, jak vyšla z klubu ven a objednávala si Hailo. Taxík asi přijel a vzal ji domů. Jediné, co teď musí udělat, je probudit se. *Počítej do deseti, pomyslela si, a potom otevři oči a budeš vzhůru.*

Stihla napočítat jenom do pěti, když zaslechla, jak někdo otevírá dveře. Otevřela oči a stále se nacházela v jasně osvětlené místnosti, takže to nebyla noční můra. Byla skutečně tady, ať už to znamenalo kdekoli. A hlava ji opravdu bolela a stále byla paralyzovaná chladem.

Skláněla se nad ní žena ve středních letech s bledým pihovatým obličejem a rozčuchanými měděnými vlasy. Měla na sobě zelený pulovr s volným rolákem a připomínala Siobhán učitelku ze základní školy, paní O'Learyovou. Zamračeně Siobhán pozorovala a potom zavolala: „Je při vědomí, pane doktore!“

Zvenku místnosti se ozval hluboký mužský hlas: „Děkuji, Grainne. Budu hned u vás.“ Zněl klidně a vzdělaně a měl dublinský přízvuk.

„Tady už jsi v bezpečí,“ řekla žena. „Měla jsi jen takovou malou nehodu. Neboj se. Všechno bude v pořádku.“

Siobhán se pokusila se posadit, ale měla pocit, jako by jí zamrzla celá záda a neměla se o co zapřít. Hlava jí znovu klesla na polštář. „Co tím myslíte, nehodu? Jakou nehodu?“ zeptala se.

„Ty si nevzpomínáš? Srazilo tě auto. Máš zlomené obě nohy.“

„Co? Kde? Tohle je nemocnice?“

„Je to taková nemocnice, ano. Je to pečovatelský dům pro lidi jako ty, pro lidi s vážnými zraněními.“

„Kde mám telefon? Musím zavolat mámě.“

„Žádný telefon jsem neviděla, drahoušku. Je mi líto.“

Siobhán si znovu zkusila sednout, ale vůbec necítila spodní část zad. Sáhla dolů a nahmatala přes nohy deku, ten typ, který se používá v nemocnicích, a pod ní své levé stehno, v němž ale neměla vůbec žádný cit. Skoro jako by bylo vyrobené ze dřeva.

Spatřila svou holou ruku a uvědomila si, že má na sobě noční košili s krátkými rukávy a malými modrými puntíky. Určitě tedy je v nemocnici.

„Musím zavolat mamce. Bude mít strašnej strach. Kolik je hodin?“

„Půl třetí.“

„To si děláte legraci, ne? Tuhle dobou už pravděpodobně zavolala policii. Když se zpozdím, vždycky jí musím zavolat a říct, kde jsem. Jste si jistá, že nemám mobil v tašce?“

„V jaké tašce, drahoušku?“

„V mý oranžový halloweenský tašce. Je na ní našitej obrázek dýně. Neříkejte mi, že jsem ji ztratila.“

Zrzavá žena povytáhla jedno obočí, jako by ji nějaká Siobhánina taška vůbec nezajímala, natož aby měla jít a někde ji hledat.

„Máte tu telefon, který bych si mohla půjčit? Musím jí zavolat a říct jí, kde jsem.“

„Musím si o tom promluvit s doktorem. Nechtěl by, aby ses rozrušovala. A vůbec si nejsem jistá, jestli můžeš přijímat návštěvy.“

„Co tím myslíte? Proč ne? Co se mnou je?“

„Jak jsem řekla, drahoušku, jde o tvoje nohy. Vešla jsi do silnice, ani ses nerozhlédla. Nechci nikoho soudit, ale podle rozboru krve jsi byla pravděpodobně pod obraz. Vešla jsi do vozovky a srazilo tě auto. Problém je, že to vypadá i na nějaká zranění páteře, a tak nemůžeme riskovat, aby za tebou někdo přišel a vnesl sem nějakou infekci. Víš, jak to vypadá v tuhle roční dobu, všichni kašlou a kýchají. Nechceš přece skončit paralyzovaná na zbytek života, ne?“

„Ale já jí chci jenom zavolat a říct jí, co se stalo a kde jsem.“

Siobhániny oči se topily v slzách. Začínala se cítit, jako by se probudila v nějakém blázinci. Co tahle žena říkala, znělo logicky, ale zároveň to vůbec nedávalo smysl.

„Prosím,“ vzlykla, „jenom mi prosím půjčte svůj telefon. Zavolám si jenom jednou.“

„Promluví si s doktorem.“

„A nemohla bych si s ním promluvit já? Chci vědět, jak moc jsem zraněná.“

„Jistěže můžete mluvit s doktorem,“ řekl ten hluboký mužský hlas. „Jsem přímo tady, slečno. Jak se cítíte?“

Siobhán zvedla hlavu, jak se jí to jen podařilo, a na opačném konci místnosti spatřila velmi vysokého muže v zelené chirurgické čapce a oblečeného jako na operaci. Dolní polovinu obličeje mu zakrývala rouška, takže viděla jen jeho oči. Leskly se a byly skoro černé. Nad nimi se klenulo husté obočí, černé s několika stříbrnými chloupky.

„Potřebuju zavolat mámě,“ řekla Siobhán. „Musím jí říct, co se stalo.“

„To samozřejmě můžete,“ řekl doktor, přistoupil k posteli a zastavil se blízko u ní. „Ale ještě předtím musím provést jeden naléhavý úkon.“

„Co? Jak to myslíte?“

„Důvod, proč si nemůžete vzpomenout na to, co se stalo, je ten, že když vás srazilo to auto, utrpěla jste vazovagální synkopu. To zjednodušeně znamená, že buď váš ulnární, nebo i peroneální nerv byl velice silně zasažený, v důsledku čehož jste omdlela.“

„Já ne — Co to znamená?“ zeptala se Siobhán. „Jako — cože? Je to vážný?“

„Není to nic nezvyklého,“ odvětil lékař. „Někdy se tomu říká vazodepresivní reakce, ale je to fyzická reakce, kterou si lidé často neuvědomují.“

Siobhán si přála, aby si stáhl roušku, protože jeho hlas byl kvůli ní tlumený. Kromě toho, že pořádně nerozuměla tomu, co jí říká, by jí pomohlo, kdyby viděla výraz jeho táře. Ačkoli stál tak blízko u ní, nedíval se na ni přímo. Hýbal očima ze strany na stranu, jako kdyby prostě jen recitoval vysvětlení a ani ho příliš nezajímala její reakce.

„Váš ulnární nerv je něco, čemu se obecně říká brňavka. Váš peroneální nerv se nachází pod kolenem. Pokud dostane jeden z těchto nervů tvrdou ránu, způsobí to okamžitou reakci. Vaše tělo ihned pošle velký objem krve do dolních končetin. To stáhne krev z velkých orgánů jako mozek a srdce, a tak ztratíte vědomí. Není to nic vážného, když sedíte, samozřejmě, protože se jenom pomalu skulíte. Když ale stojíte, najednou upadnete a nejste schopná udělat jakýkoli pohyb, abyste se ochránila, a můžete si vážně ublížit. Ve vašem případě to vypadá, že vám auto narazilo do kolene, v důsledku čehož jste omdlela a spadla do cesty dalšímu, které vám přejelo nohy. Zároveň jste utrpěla ošklivou ránu do hlavy, pravděpodobně v důsledku toho, že jste spadla na obrubník.

Dal jsem vám morfium na potlačení bolesti, ale urgentně teď potřebuju zkontrolovat mozek, jestli nedošlo k nějakému vnitřnímu krvácení. Pokud ano, mohlo by to být velice vážné, nebo dokonce smrtelné. Také se vám musím podívat na nohy pro případ, že by tam stále bylo nějaké podkožní krvácení, a abych odstranil úlomky kostí, jsou-li tam nějaké. Nechcete přece nějaké postižení svých duševních schopností, že ne? A určitě chcete znovu chodit, řekl bych. Přece nechcete být až do konce života bezmocný mrzák.“

„Mohla bych ale zavolat mámě? Musím zavolat mámě.“

„Odsud to není možné, obávám se, protože tahle místnost je odstíněná kvůli rentgenovým paprskům a není tu signál.

A nejste ve stavu, kdy bychom vás mohli převézt. Kromě toho se musím podívat na váš mozek co nejdříve.“

Siobhán svěsila koutky úst a z očí jí začaly téct slzy. Doktor jí položil ruku na rameno a řekl: „Ale no tak, nemusíte se rozrušovat. Když řeknete tady Grainne jméno své matky a telefonní číslo, zavolá jí za vás a řekne jí, co se stalo a kde jste a také kdy vás bude moci přijít navštívit. Co vy na to?“

Siobhán se stále cítila moc slabá a zmatená na to, aby něco namítala. „Tak dobře,“ řekla. „Ale nevyděláte ji, že ne? Jmenuje se Patricia Kilmoreová a číslo je čtyři, tři, devět, osmdesát čtyři, osmdesát pět.“

„A vy se jmenujete?“

„Siobhán. Siobhán O'Donohueová.“ Odmlčela se, aby si mohla olíznout rty, protože měla sucho v ústech. „To proto, že můj otec zemřel a ona se znovu vdala, ale on ji potom nechal a odešel od ní. Myslím Michael Kilmore.“

„Moc děkuju, Siobhán,“ řekl doktor. „Grainne, můžete to jít zařídit?“

„Samozřejmě,“ přikývla Grainne. „Bude to hned. A nevydělám ji, nemusíš se bát, Siobhán.“

Jakmile odešla z místnosti, otočil se doktor zpátky k Siobhán. „Tak, a vám teď dám jednu malou injekci, abych vás na chvíli uspal. Jinak by pro vás ta bolest byla nesnesitelná. Potřebuju zjistit, jaké škody vám to auto napáchalo na nohou a co můžu udělat, aby se to srovnalo, což bohužel znamená, že do nich budu muset strkat. Ale nebojte se. Brzy budete zase tancovat. Jean Butlerová¹ vám bude závidět.“

Siobhán lékaři pohlédla do očí. Teď se na ni upřeně díval, velice pozorně, jako by zvažoval, co přesně jí udělá. Kvůli roušce stále nedovedla odhadnout jeho pocity. Lítost? Úzkost? Nebo něco úplně jiného? Jeho maska se nadouvala a splaská-

vala podle toho, jak dýchal, a Siobhán si všimla, že teď dýchá daleko rychleji, což jí překvapivě připomnělo Tadgha, když spolu byli v posteli a on se blížil vyvrcholení. Tenhle doktor ale nemůže být vzrušený! Zmizel jí z dohledu a o několik okamžiků později se vrátil a tlačil před sebou malý kovový vozík s lahvičkami, které o sebe cinkaly, a kovovou miskou ve tvaru ledviny. Vyhrnul jí rukáv noční košile a studeným tamponem nasáklým dezinfekcí jí otřel loketní jamku. Potom propíchl jednu lahvičku injekční stříkačkou, pozvedl ji ke světlu a poklepal na ni.

„Tak,“ řekl nakonec. „Jedno malé píchnutí, nic horšího, než když vás štípne komár, a budete v říši snů. Až se probudíte, Siobhán, tak vám můžu slíbit, že se vůbec nepoznáte.“